

Wellkömm dann vun noh a fären
kommen d'Frenn, a fro'h a fresch,
Mimmchen, E'hm a Koseng: gären
hues du s'all un dengem Desch.

Jo bei dir huet d'Wurt gewonnen
dat en Dichter huet gesot:
«Sauer Wochen, fre'hlech Stonnen,
Ro'h am Härz a Fred am Stoot².»

Sche' werd d'Jahr sech öm dech dre'hen,
wanns du ärdeg baß a weis:
Baß du ferdeg koum mat Me'hen,
kingt deng Sot schuns op en Neis.

Wanns du weeß, wi herzlech gären
ech dees Gleck dir me'h verschafft³!
Ma am Himmel do sin d'Hären,
de' eleng hun durfir d'Kraaft!

Hief dän Herz a looß mer fle'en!
Zo' den Häre looß mer son,
datt däi Ple'en an däi Se'en
dach vill Friichte sollen dron!

Sonneschäin a wotlech Dröpsen
scheckt, dir Hären, äis als Buot!
Looßt net dir de Som bestöpsen
an him d'Wieder ma' ke Schuod!

Setzt, dir Hären, dach gutt Wuechten,
datt ke Frascht an d'Land sech schmockelt,
dee mat Räif an eng, zwo' Nuechten
all jong Semercher äis kockelt!

Suorgt dach fir de brave Bauer,
fir seng Fra, fir Kand a Könn!
Aß em d'Arbecht dack och sauer,
scheckt eng Fred em drop geschwenn!